

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 10, 2013

Nummer 10, 2013

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:BZ9945](#) 14-05-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:BZ9943](#) 14-05-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:BZ9941](#) 14-05-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:BZ9936](#) 14-05-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:BZ9948](#) 14-05-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:BZ8902](#) 14-05-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:BZ6505](#) 09-04-2013

RECHTSPRAAK

Wrakingsverzoek van de A-G

Beoordeling van het eerste middel:

Het middel strekt ten betoge dat het onderzoek ter terechtzitting in hoger beroep aan nietigheid lijdt doordat het Hof aldaar - in strijd met het ook in hoger beroep toepasselijke voorschrift van artikel 271, tweede lid, Sv - blijkt heeft gegeven van zijn overtuiging omtrent de onschuld van de verdachte. Het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep houdt, voor zover voor de beoordeling van het middel van belang, in hetgeen in de conclusie van de Advocaat-Generaal onder 3.2 is weergegeven. Gelet op artikel 515, vijfde lid, Sv klaagt het middel terecht niet over de afwijzing van het door de A-G bij het Hof gedane wrakingsverzoek.

Het aan het middel ten grondslag liggende uitgangspunt dat ook het openbaar ministerie als procespartij aanspraak erop kan maken dat de rechter ter terechtzitting niet blijkt geeft van enige overtuiging omtrent schuld of onschuld van de verdachte, is op zichzelf juist. De klacht over schending door het Hof van artikel 271, tweede lid, Sv in de onderhavige zaak faalt echter op de gronden die zijn vermeld in de conclusie van de A-G onder 3.9.2.

Beoordeling van het tweede middel:

Het middel behelst de klacht dat artikel 359, tweede lid, in verbinding met artikel 415 Sv is geschonden doordat het Hof niet gemotiveerd heeft beslist op ter terechtzitting in hoger beroep door het Openbaar Ministerie naar voren gebrachte, uitdrukkelijk onderbouwde standpunten. Nu in het middel - in strijd met HR 11 april 2006, LJN AU9130, NJ 2006/393, rov. 3.7.2 laatste volzin - niet met voldoende precisie is aangeduid op welk(e) met argumenten onderbouwd(e) standpunt(en) de klacht het oog heeft, kan het middel niet tot cassatie leiden.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

De A-G concludeert het volgende:

Het eerste middel:

Met de onderbreking van het verhoor van getuige [medeverdachte 1] onder de mededelingen dat andere getuigen reeds hebben verklaard over de werkzaamheden, dat het Hof die verklaringen aannemelijk acht en zich daaromtrent voldoende voorgelicht acht, en dat er hard is gewerkt en dat het takenpakket omvangrijk was, heeft het Hof kennelijk de voortgang van het verhoor en daarmee de behandeling van de zaak willen bespoedigen. Het Hof wilde vermijden dat de getuige een verklaring zou afleggen omtrent feiten waaromtrent reeds door andere getuigen verklaringen waren afgelegd, die door het Hof reeds aannemelijk werden geacht, zodat deze geen nadere onderbouwing meer behoeften. Het Hof heeft voorts met zijn opmerkingen met betrekking tot de punten waarover het graag nog voorgelicht wilde worden slechts kenbaar gemaakt welke vraagpunten er wat het Hof betreft nog bestonden. Met de bedoelde opmerkingen heeft het Hof uitdrukking gegeven aan de op de strafrechter rustende verantwoordelijkheid voor de voortgang en het verloop van het proces, de afdoening van de zaak binnen een redelijke termijn, en aan zijn actieve rol in de waarheidsvinding. In een dergelijke sturing van het proces en in dergelijke 'regie-aanwijzingen' voor de advocaat-generaal en de verdediging om in hun requisitoir, respectievelijk pleidooi, aan die punten aandacht te besteden en zich uit te laten over de door het Hof gesignaleerde (bewijs)problemen, ligt geen oordeel besloten omtrent de schuld of onschuld van de verdachte aan het tenlastegelegde. Een en ander wil (dus) niet zeggen dat het Hof het bij voorbaat al duidelijk achtte dat de verdachte onmogelijk kon worden veroordeeld. Het feit dat het Hof de partijen heeft verzocht om zich over die punten uit te laten wijst in tegendeel juist erop dat het Hof open stond voor de inzichten van de partijen en dat het Hof zich nog geen (vaststaand) oordeel had gevormd. Het was immers goed mogelijk dat het Hof, na verneming van de standpunten van de advocaat-generaal (en de verdediging) op dit punt, tijdens de beraadslaging alsnog de overtuiging zou bekomen dat de verdachte het tenlastegelegde had begaan. Dat dit vervolgens niet heeft plaatsgehad doet aan het bestaan van die mogelijkheid niet af.

Nu de uitlatingen van het Hof naar mijn mening geen blijk geven van enige vooringenomenheid omtrent de schuld of onschuld van verdachte, laat ik het middel buiten bespreking voor zover het klaagt dat het Hof de vrees voor vooringenomenheid had kunnen wegnemen hetzij door reeds ter terechtzitting in te gaan op de vraag van de advocaat-generaal, te weten of de verdediging de uitlatingen van de voorzitter mocht opvatten zoals zij heeft gedaan, hetzij door de gegeven vrijspraak uitvoerig en aan de hand van concrete feiten en omstandigheden in het arrest te motiveren. Ik merk nog op dat een uiteenzetting van het Hof (voorafgaand aan zijn eindoordeel) over hoe zijn uitlatingen moeten worden opgevat, eerder het gevaar in zich bergt dat de indruk van vooringenomenheid wordt versterkt dan dat deze indruk wordt weggenomen.

Het tweede middel:

In de genoemde specifieke klachten ten aanzien van de noten lees ik geen klacht over schending van artikel 359, tweede lid, Sv. Niet is aangevoerd dat van een uitdrukkelijk onderbouwd standpunt is afgeweken, laat staan dat met voldoende precisie is aangegeven op welk(e) standpunt(en) de klacht dan ziet. Voor zover (toch) is bedoeld te klagen dat het Hof art 359, tweede lid, Sv heeft geschonden, faalt het middel derhalve reeds daarom.⁽¹³⁾ De meer algemene klacht dat het Hof met zijn motivering van de vrijspraak onvoldoende gemotiveerd is afgeweken van de, in de genoemde citaten geformuleerde uitdrukkelijk onderbouwde standpunten van de advocaat-generaal, strekkende tot bewezenverklaring van de tenlastegelegde feiten, faalt eveneens omdat niet met voldoende precisie is aangegeven om welk(e) uitdrukkelijk(e) onderbouwd(e) standpunt(en) het gaat. Het enkel citeren van grote delen tekst uit een requisitoir of dupliek is daartoe onvoldoende. Ik merk voorts op dat het tweede genoemde citaat reeds niet kan gelden als uitdrukkelijk onderbouwd standpunt van de advocaat-generaal, nu dat citaat opmerkingen van de voorzitter van het Hof betreft en een reactie daarop van de advocaat-generaal. Daarin ontwaar ik geen duidelijk standpunt van de advocaat-generaal, door argumenten geschraagd en voorzien van een ondubbelzinnige conclusie. Aan het voorgaande doet niet af dat er in deze strafzaak wellicht grote financiële belangen aan de orde zijn en het Hof expliciet om een standpunt van de advocaat-generaal en de verdediging heeft gevraagd met betrekking tot de verhouding tussen de tenlastegelegde wederrechtelijkheid en civiele bepalingen, zoals in de toelichting op het middel wordt aangevoerd. Daarmee wordt niet nader gepreciseerd om welk(e) standpunt(en) het gaat. Het middel faalt dus.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-05-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:BZ8902

Zaaknummer: 12/00755

Wetsartikelen: 271 lid 2 Sv

RECHTSPRAAK

Slagende bewijsklacht medeplegen, actief betrokken zijn bij een misdrijf

Het volgende middel wordt voorgesteld: Het middel klaagt dat het bewezenverklaarde 'medeplegen' niet uit de gebezigde bewijsmiddelen kan worden afgeleid.

De Hoge Raad oordeelt: Het Hof heeft een ter terechtzitting gevoerd verweer als volgt samengevat en verworpen: 'Voorts heeft de raadsman van verdachte aangevoerd dat geen sprake is geweest van medeplegen van de overval door verdachte. Het hof verwerpt beide verweren. Voorts wordt overwogen dat het verweer dat geen sprake was van medeplegen van verdachte wordt weersproken door de gebezigde bewijsmiddelen, zoals deze later in de eventueel op te maken aanvulling op dit arrest zullen worden opgenomen. Het hof heeft geen reden om aan de juistheid en betrouwbaarheid van de inhoud van die bewijsmiddelen te twijfelen. Uit die bewijsmiddelen leidt het hof af dat verdachte actief betrokken is geweest bij het plannen en het uitvoeren van de tenlastegelegde overval, immers:

- verdachte heeft [betrokkene 5] en later ook [betrokkene 3] benaderd met de vraag of zij geld wilden verdienen door bij het huis van de oom en tante van zijn vriendin, van wie hij wist dat zij veel geld in huis hadden, geld te halen of dat zij jongens wisten die dat wilden doen;
- verdachte heeft de informatie die hij over de woning en over (de aanwezigheid van) de bewoners had doorgegeven aan [betrokkene 5];
- verdachte is met [betrokkene 3] en [betrokkene 7] naar Nijkerk gereden en heeft laten zien waar het betreffende huis stond;
- tijdens de overval heeft verdachte met [betrokkene 5] gebeld;
- verdachte heeft gedeeld in de buit.

Op grond van het voorgaande is het hof van oordeel dat verdachte dusdanig betrokken is geweest bij zowel de planning als de uitvoering van het tenlastegelegde dat er sprake is van een bewuste en nauwe samenwerking en een gezamenlijke uitvoering.' Anders dan het Hof

heeft geoordeeld kan uit de gebezigde bewijsmiddelen niet zonder meer worden afgeleid dat de verdachte 'actief betrokken is geweest bij het plannen en uitvoeren van de tenlastegelegde overval' en 'dusdanig betrokken is geweest bij zowel de planning als de uitvoering van het tenlastegelegde dat er sprake is van een bewuste en nauwe samenwerking en een gezamenlijke uitvoering', nu het Hof ten aanzien van die actieve betrokkenheid bij het uitvoeren niet meer heeft vastgesteld dan dat de verdachte tijdens de overval met [betrokkene 5] heeft gebeld.

Hetgeen hiervoor is overwogen, brengt mee dat de bestreden uitspraak voor zover aan het oordeel van de Hoge Raad onderworpen, niet in stand kan blijven en als volgt moet worden beslist. De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, voor zover aan zijn oordeel onderworpen en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-05-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:BZ9945

Zaaknummer: 12/02168

Wetsartikelen: 48 Sr

RECHTSPRAAK

Doorbreking verschoningsrecht

De uitspraak van de Rechtbank luidt: De klagster heeft, kort gezegd en voor zover hier van belang, zich beroepen op het haar toekomende verschoningsrecht en zich op het standpunt gesteld dat zich geen zeer uitzonderlijke omstandigheden voordoen op grond waarvan het medisch beroepsgeheim zou moeten worden doorbroken.

Dienaangaande heeft de Rechtbank in de bestreden beschikking het volgende overwogen:

'Aan het verschoningsrecht ligt ten grondslag dat het maatschappelijk belang dat de waarheid in rechte aan het licht komt moet wijken voor het maatschappelijk belang dat een ieder zich vrijelijk en zonder vrees voor openbaarmaking van het toevertrouwde om bijstand en advies tot de verschoningsgerechtigde moet kunnen wenden. Het verschoningsrecht is echter in zoverre niet absoluut dat zich zeer uitzonderlijke omstandigheden laten denken waarin het belang dat de waarheid aan het licht komt - ook ten aanzien van datgene waarvan de wetenschap de verschoningsgerechtigde als zodanig is toevertrouwd - moet prevaleren boven het verschoningsrecht. Wanneer dergelijke omstandigheden zich voordoen, laat zich niet in het algemeen beantwoorden. Hierbij zal moeten worden gelet op de aard en de ernst van het strafbare feit ten aanzien waarvan het vermoeden bestaat dat het is begaan, de aard en de inhoud van het materiaal waarover zich het verschoningsrecht uitstrekt in verband met het belang dat door het verschoningsrecht wordt gediend en de mate waarin de betrokken belangen van de patiënt worden geschaad indien het verschoningsrecht wordt doorbroken. Naar het oordeel van de raadkamer doen zich in dit geval zeer uitzonderlijke omstandigheden voor die maken dat het belang van de geheimhouding moet wijken voor het belang dat de waarheid aan het licht komt.'

De volgende middelen worden voorgesteld: De middelen, die zich voor gezamenlijke behandeling lenen, komen met motiveringsklachten op tegen het oordeel van de Rechtbank dat zich zeer uitzonderlijke omstandigheden voordoen die maken dat het belang van de geheimhouding moet wijken voor het belang dat de waarheid aan het licht komt. De Hoge Raad oordeelt: De middelen kunnen op gronden als in de conclusie van de Advocaat-Generaal onder 17-63 vermeld niet tot cassatie leiden. Het oordeel van de Rechtbank is, alle daartoe

gebezigde feiten en omstandigheden in onderling verband en samenhang beschouwd, niet onbegrijpelijk en is toereikend gemotiveerd. De Hoge Raad verwerpt het beroep.

De conclusie van de A-G luidt: De A-G bespreekt alle voorgestelde middelen en komt tot de conclusie dat deze allemaal tevergeefs zijn voorgesteld. De A-G stelt: uit een en ander vloeit voort dat de Rechtbank zich door onduidelijkheid over [R]s opvatting over het al dan niet vervolgen van zijn vader en het daartoe ter beschikking stellen van het opnamemateriaal aan justitie niet heeft behoeven te laten weerhouden van het aannemen van zeer uitzonderlijke omstandigheden die doorbreking van het verschoningsrecht van klaagster rechtvaardigen. De Rechtbank heeft op grond van de omstandigheden, zoals deze onder 59 en 62 zijn samengevat, tegen de achtergrond van hetgeen onder 56, 57, 58 en 61 is uiteengezet, zonder blijk te geven van een onjuiste rechtsopvatting kunnen aannemen dat zich in het onderhavige geval zeer uitzonderlijke omstandigheden voordoen die doorbreking van het verschoningsrecht van klaagster voor wat betreft kennisneming van het opnamemateriaal rechtvaardigen.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-05-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:BZ9943

Zaaknummer: 12/01824 B

Wetsartikelen: 552a Sv

RECHTSPRAAK

Redengevendheid bewijsmiddelen bewezenverklaring diefstal

Het Hof oordeelt: 'Het hof acht de verklaring van de verdachte dat hij de eigenaar is van de scooter ongeloofwaardig nu hij hierover niet eerlijk heeft verklaard. Immers, de scooter was nog niet gestolen op de datum waarop de verdachte zegt dat hij de scooter in zijn bezit had. Het hof acht wettig en overtuigend bewezen dat de verdachte de scooter heeft gestolen en betreft daarbij dat de verdachte door de verbalisant in de gelegenheid is gesteld aan te tonen dat hij de scooter had gekocht en dat hij derhalve de rechtmatige eigenaar was. Ook zijn de toezeggingen van de verdachte en zijn ouders dat zij zo spoedig mogelijk op het politiebureau zouden langskomen om deze stukken te overhandigen, niet nagekomen (pagina's 19 e.v.).'

Het voorgestelde derde middel houdt het volgende in: Het middel klaagt dat de onder 19 tot het bewijs gebezigde verklaring van de verdachte niet redengevend is voor de bewezenverklaring van hetgeen in zaak I onder 7 primair is bewezenverklaard.

Het voorgestelde achtste middel houdt in: Het middel klaagt dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6, eerste lid, EVRM in de cassatiefase is overschreden, omdat de stukken te laat door het Hof zijn ingezonden.

De Hoge Raad oordeelt: Wanneer de rechter zich - al dan niet in reactie op een bewijsverweer - in een nadere overweging beroept op feiten of omstandigheden die door hem redengevend worden geacht voor de bewezenverklaring, moeten deze feiten of omstandigheden zijn vervat in de gebezigde bewijsmiddelen. Indien zij niet in de bewijsmiddelen zijn vermeld moet de rechter met voldoende mate van nauwkeurigheid in zijn overweging die feiten of omstandigheden aanduiden en het wettige bewijsmiddel aangeven waaraan die feiten of omstandigheden zijn ontleend. Een en ander heeft uitsluitend betrekking op feiten of omstandigheden die redengevend zijn voor de bewezenverklaring. Het voorgaande geldt dus niet voor feiten of omstandigheden, en evenmin voor verklaringen, die de rechter blijkens zijn bewijsoverwegingen onaannemelijk dan wel ongeloofwaardig acht. Van zulke niet aannemelijk of niet geloofwaardig bevonden feiten of omstandigheden dan wel verklaringen kan immers niet worden gezegd dat zij voor de bewezenverklaring redengevend zijn, zodat zij niet bij de bewijsmiddelen mogen worden opgenomen (vgl. HR 20 maart 2012, LJN BV3442, NJ

2012/204).

De door de verdachte afgelegde verklaring inhoudend, kort gezegd, dat hij de scooter voorzien van het kenteken [0001] in april of mei 2009 heeft gekocht maar eerst op naam van andere personen heeft laten zetten omdat hij toen nog niet de vereiste leeftijd had bereikt, heeft het Hof blijkens zijn hiervoor weergegeven bewijsoverweging - niet onbegrijpelijk - ongeloofwaardig bevonden. Die verklaring heeft het Hof derhalve niet als redengevend voor de bewezenverklaring beschouwd, zodat zij ten onrechte bij de bewijsmiddelen is opgenomen. Daarover klaagt het middel terecht. Dit behoeft in dit geval evenwel niet tot vernietiging van de bestreden uitspraak te leiden omdat de misslag - gelet op de bewijsvoering als geheel - niet aan een behoorlijke motivering van de bewezenverklaring in de weg staat. Het derde middel faalt derhalve.

Het voorgestelde achtste middel is gegrond. Voorts doet de Hoge Raad in deze zaak waarin het strafrecht voor jeugdigen is toegepast, uitspraak nadat meer dan zestien maanden zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Een en ander brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6, eerste lid, EVRM is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de aan de verdachte opgelegde jeugddetentie van negen maanden.

Nu de Hoge Raad geen grond aanwezig oordeelt waarop de bestreden uitspraak ambtshalve zou behoren te worden vernietigd - ook niet wat betreft de door [betrokkene 1] als benadeelde partij ingediende vordering, aangezien die vordering, naar uit de aan de Hoge Raad toegezonden stukken blijkt, eerst op 30 augustus 2011 bij het Hof is binnengekomen en derhalve niet is ingesteld op de in artikel 51g Sv voorziene wijze - brengt hetgeen hiervoor is overwogen mee dat als volgt moet worden beslist. De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde jeugddetentie, vermindert deze in die zin dat deze acht maanden en twee weken belooft en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-05-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:BZ9936

Zaaknummer: 11/04560 J

Wetsartikelen: 51g SV

RECHTSPRAAK

Grooming

Het Hof oordeelt: Het Hof heeft dit feit onder aanhaling van artikel 248e Sr gekwalificeerd als: 'door middel van een geautomatiseerd werk of met gebruikmaking van een communicatiedienst een ontmoeting voorstellen aan iemand van wie hij weet dat deze de leeftijd van zestien jaren nog niet heeft bereikt, met het oogmerk ontuchtige handelingen te plegen met die persoon, welk voorstel tot ontmoeting is gevolgd door enige handeling gericht op het verwezenlijken van die ontmoeting'.

Artikel 248e Sr luidt: 'Hij die door middel van een geautomatiseerd werk of met gebruikmaking van een communicatiedienst een persoon van wie hij weet of redelijkerwijs moet vermoeden dat deze de leeftijd van zestien jaren nog niet heeft bereikt, een ontmoeting voorstelt met het oogmerk ontuchtige handelingen met die persoon te plegen of een afbeelding van een seksuele gedraging waarbij die persoon is betrokken, te vervaardigen wordt, indien hij enige handeling onderneemt gericht op het verwezenlijken van die ontmoeting, gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste twee jaren of geldboete van de vierde categorie.'

Het volgende middel wordt voorgesteld: Het middel bevat in de eerste plaats de klacht dat het Hof aan artikel 248e Sr een toepassing heeft gegeven die verdergaand is dan en daarom niet verenigbaar is met artikel 23 van het Verdrag van de Raad van Europa inzake de bescherming van kinderen tegen seksuele uitbuiting en seksueel misbruik (het Verdrag van Lanzarote, Trb. 2008, 58) - welk artikel onder 5.5 van de conclusie van de Advocaat-Generaal is weergegeven. Deze klacht berust kennelijk op het uitgangspunt dat de rechter zou moeten en mogen toetsen in hoeverre artikel 248e Sr overeenkomt met bedoeld verdragsartikel.

Het middel klaagt in de tweede plaats over het oordeel dat de bewezenverklarde handeling ('dat de verdachte, met [betrokkene 1] concrete afspraken gemaakt om elkaar op 9 of 10 februari 2010 te ontmoeten en voor [betrokkene 1] een reisschema opgesteld en haar geïnstrueerd op welke wijze zij naar hem moest reizen') kan worden gekwalificeerd als 'het ondernemen van enige handeling gericht op het verwezenlijken van een ontmoeting', zoals bedoeld in artikel 248e Sr.

De Hoge Raad oordeelt: Het eerste uitgangspunt is onjuist, omdat bedoeld verdragsvoorschrift zich tot de wetgever richt en niet tot de rechter. De klacht kan dus niet tot cassatie leiden. Opmerking verdient overigens dat bedoeld verdragsartikel slechts minimumvoorschriften beoogt aan te geven.

Het tweede punt is echter tevergeefs voorgesteld. Het oordeel van het Hof waarbij het Hof kennelijk van één samenhangende handeling is uitgegaan is echter juist, zodat deze klacht faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-05-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:BZ9941

Zaaknummer: 12/01819

Wetsartikelen: 248e Sr en 23 Verdrag van de Raad van Europa inzake de bescherming van kinderen tegen seksuele uitbuiting en seksueel misbruik (verdrag van lanzarote)

RECHTSPRAAK

Economische zaak

De Hoge Raad oordeelt: De middelen kunnen niet tot cassatie leiden. Dit behoeft, gezien artikel 81, eerste lid, RO, geen nadere motivering nu de middelen niet nopen tot beantwoording van rechtsvragen in het belang van de rechtseenheid of de rechtsontwikkeling.

De A-G concludeert over artikel 1 lid 2 Sr: Ten aanzien van de toepassing van artikel 1, tweede lid, Sr geldt het volgende. Ingeval na het begaan van het feit de delictomschrijving - in voor de verdachte gunstige zin - is gewijzigd, waaronder begrepen veranderingen in de bestanddelen alsmede het vervallen van strafbaarstellingen, is artikel 1, tweede lid, Sr toepasselijk indien die wetwijziging voortvloeit uit een verandering van inzicht van de wetgever omtrent de strafwaardigheid van het vóór de wetwijziging begane strafbare feit. Voor regels van sanctierecht, die zowel het specifieke strafmaximum als meer algemene regels met betrekking tot de sanctieoplegging kunnen betreffen, geldt dat een sedert het plegen van het delict opgetreden verandering door de rechter met onmiddellijke ingang - en dus zonder toetsing aan de maatstaf van het gewijzigd inzicht van de strafwetgever omtrent de strafwaardigheid van de vóór de wetwijziging begane strafbare feiten - moet worden toegepast, indien en voor zover die verandering in de voorliggende zaak ten gunste van de verdachte werkt. Door de wetgever geformuleerde bijzondere overgangsbepalingen zullen moeten passen binnen de internationale regelgeving. Indien dat niet het geval is, zal de rechter deze bepalingen buiten toepassing moeten laten.(1)

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-05-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:BZ9948

Zaaknummer: 12/03046 E

Wetsartikelen: 1 lid 2 Sr

RECHTSPRAAK

Slagende bewijsklacht medeplegen

Door drie jongens zijn uit Vroom & Dreesman (V&D) kledingstukken weggenomen, later werden vier verdachten in een auto aangetroffen. Nu van de verdachte niet is vastgesteld dat hij is herkend als een van de feitelijke daders, is het bewijs van diefstal in vereniging ontoereikend. In het bijzonder is de omstandigheid dat de verdachte vrijwel direct na het instappen van de mededaders in de auto waarin hij zat, het alarmlabel van een hem gegeven trainingsbroek kapot knipte en verwijderde onvoldoende voor de bewezenverklaring.

Het Hof heeft ten aanzien van de bewezenverklaring voorts het volgende overwogen: 'De feitelijke constellatie waarin het onderhavige feit werd gepleegd (meerdere personen, die gelijktijdig en met dezelfde modus operandi opereren), de wijze waarop en de omstandigheden waaronder de feitelijke daders zich na het wegnemen van de goederen naar de auto hebben begeven, waarin verdachte zich bevond (gezamenlijk en rechtstreeks) en de handelingen die daar vrijwel direct na het instappen door zijn mededaders door verdachte werden gepleegd (het kapot knippen en verwijderen van een label van een van de weggenomen goederen), leveren naar het oordeel van het hof in onderlinge samenhang gezien een zodanige nauwe en bewuste samenwerking op dat verdachte als medepleger van het misdrijf van diefstal dient te worden aangemerkt.' Uit de gebezigde bewijsmiddelen en de nadere bewijsoverweging kan niet zonder meer volgen dat de verdachte van wie niet is vastgesteld dat hij is herkend als een van de feitelijke daders zo bewust en nauw met anderen heeft samengewerkt dat hij kan worden aangemerkt als iemand die zich 'tezamen en in vereniging met anderen' - dus als mededader - aan de diefstal heeft schuldig gemaakt. In het bijzonder bieden de door het Hof als vaststaand aangenomen omstandigheden dat de verdachte vrijwel direct nadat de mededaders waren ingestapt in de auto waarin hij verbleef, het alarmlabel van een door een van hen aan hem gegeven trainingsbroek kapot heeft geknipt en verwijderd niet voldoende steun aan dat oordeel. Hetgeen hiervoor is overwogen, brengt mee dat de bestreden uitspraak niet in stand kan blijven en als volgt moet worden beslist. De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en verwijst de zaak naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-04-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:BZ6505

Zaaknummer: 11/02001

Wetsartikelen: 48 Sr